

den ærede Rigsdagsmand siger, at det var ganske naturligt, at man tilforn havde Told paa de her omspurgte Artiller, saalænge der deraf svarede den nu [ophævede Accise; thi det, som er ophævet af disse Artiller, det er ikke Accise, men det er Consumtion; Accisen bestaaer endnu. Men det er desuden heller ikke rigtigt, at der nødvendigviis maa være lagt en Told paa de Artiller, der svare Consumtion; thi det er en bekendt Sætning i den danske Toldlovgivning, at, medens Consumtionen bestod, fandtes der Varer, som vare toldfrie, men dog skulde svare Consumtion i Indlandet. Der er altsaa ingen umiddelbar Causalforbindelse mellem Told og Consumtion.

Ordføreren: Jeg er aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand fra Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) med Hensyn til den Stilling, hvori vi staae ligeover for de andre Landsdele. Det vil ikke være mig mindre imod, end det er ham, at gjøre Noget som helst, der i formel Henseende kunde være støvende for de andre Landsdele. Men i den hele Maade, hvorpaa denne Sag er fremmet, ligger der heller ikke, saavidt jeg troer, Noget, der fra Rigsdagens Side eller fra Forslagsstillerens Side kunde findes støvende for de andre Landsdele. Vi have indbragt denne Sag saa betimeligt, at Regjeringen var istand til, hvis den fandt Anledning til at saae en Erklæring derover fra de andre Landsdele, da at indhente den. Jeg troer ogsaa, at Regjeringen har forviiset sig om, at Sagen ikke var af nogen egentlig finantsiel Betydning for Monarchiens Landgrændse, saaledes at Regjeringen i alt Fald er kommen til den Anerkendelse, at dette ikke vilde kunne være nogen væsentlig Hindring for Sagens Fremme. Med Hensyn til Sagens Realitet har der kun været et eneste lille Punct, hvori vi have kendt Anskuelserne i de andre Landsdele, og det er den Indstilling, som vi have havt Leilighed til at opdage er fremkommen under en beslægtet Sag fra de holfsteenske Stænder, og den have vi medtaget, netop fordi den var fremkommen der; her

er den i alt Fald ikke af en saadan Bægt, at der vilde være Anledning til at holde særdeles paa denne Gjenstand, men fordi den var berørt der, antog vi, at det var rigtigt ogsaa her at holde paa den. Den samme Smødekommunen holder jeg mig overbevist om, at vi med Hensyn til Realiteten altid ville vise; saasnart der er nogen Toldlettelse, om hvilken vi have den Overbeviisning, at den er de andre Landsdele magtpaaliggende, da ville vi vistnok være temmelig redebonne, og i de fleste Tilfælde fuldkommen redebonne til at bidrage, hvad der staaer i vor Magt for at opnaae den. Det vil upaatviblig paa flere Steder paa den sydlige Landgrændse ogsaa være beqvemt for Beboerne, at de Toldafgifter, hvorefter der er Spørgsmaal, falde bort. Det er ikke til nogen betydelig Skade for Statskassen, og der er ingen locale Interesser, saavidt vi kunne skjønne, som kunde være til Hinder derfor. Den Fremgangsmaade, vi have foreslaaet, er ganske stemmende med den, som Regjeringen fulgte i 1846, og den er heller ikke uden Betydning; thi, selv om det skulde blive Tilfældet, hvad jeg dog ikke vil sige er absolut nødvendigt, men vistnok vilde være det meest consequente, at der ved en provisorisk Bestemmelse strax blev indført de samme Lettelser i de andre Landsdele, som her skulde gjøres gjældende, hvis Regjeringen sætter Loven i Kraft her, saa vil den Omstændighed, at det er en provisorisk Bestemmelse, medføre, at Sagen jo atter senere kommer til Forhandling, og da ville Anskuelserne om Realiteten kunne gjøre sig gjældende for de andre Landsdeles Vedkommende, og vi ville da være istand til at slutte os til dem i disse Realitets-spørgsmaal, Noget, der vistnok er af langt større Bægt end Formaliteten af denne Sag. Naar den ærede Finantsminister siger, at der er en Urigtighed med Hensyn til Angivelsen af Tabet for Finantserne, saa havde det maaskee været ønskeligt, om Finantsministeren havde meddeelt detailleret, hvorledes han beregner Indtægterne for Finantskassen.